

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.486 van 22 april 2016
in de zaak A. 216.950/X-16.350.**

In zake : 1. Marc DE SMET
 2. Marnix DECOCK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip Redant
 kantoor houdend te 9700 Oudenaarde
 Einestraat 34
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN WEST-
VLAANDEREN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 september 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2015/0033 van 4 augustus 2015 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) in de zaak 1415/0262/A/2/0254.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 8 oktober 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 maart 2016.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partijen zijn gehoord.

Eerste Auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelmatigheid van de rechtspleging

3. De verzoekers hebben een “replik op het verslag [...] van het auditoraat” ingediend waarin zij niet enkel “volharden [...] in hun cassatieberoep”, maar ook antwoorden op het auditoraatsverslag. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna: het cassatieprocedurebesluit) voorziet na de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoeker luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditoraatsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van de verzoekers. Het voormelde procedurestuk wordt alleen in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten en gehoord te worden.

IV. Feiten

4. Met een besluit van 6 november 2014 verleent de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen (hierna: deputatie) aan de heer Vervaeren “een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden voor het plaatsen van een serre”.

5. Het bestreden arrest verklaart het beroep van de verzoekers tot vernietiging van de voormelde vergunningsbeslissing kennelijk niet-ontvankelijk.

V. Onderzoek van het enig cassatiemiddel

Standpunt van de verzoekers

6. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 4.8.14, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

Zij betogen dat het bestreden arrest aanneemt dat hun verzoekschrift bij de RvVb “niet gemotiveerd” zou zijn en dat zulks wordt tegengesproken door het arrest van de RvVb zelf omdat het wordt tegengesproken door hun verantwoordingsnota en omdat “het bestreden arrest de gegevens van verzoekers ten gronde heeft beoordeeld”. Deze tegenspraak in de motivering wordt in het bestreden arrest niet toegelicht, noch verantwoord.

De verzoekers geven verder aan dat men “de afmetingen van de serre”, “de notariële akte die de verkavelingsakte inhoudt en vermeldt”, en de “affichering van de (en onrechte) verleende bouwvergunning aan dhr. Verwaeren” niet “uit de weg [kan of mag] gaan”. Zij wijzen erop “dat gans deze zaak een duidelijke partijdigheid vanwege de stad Kortrijk reflecteert”, dat zij niet werden gehoord en dat de heer Vervaeren “een nieuwe bouwaanvraag heeft ingediend in plaats van een regularisatieaanvraag” hetgeen “de verwarring volledig [lijkt] te maken”.

Beoordeling

7. In zover het middel noopt tot een beoordeling van de zaak zelf, is de Raad van State overeenkomstig artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, niet bevoegd.

8. Artikel 4.8.14 VCRO, in de toepasselijke versie, luidt:

“§ 1. Na registratie van een verzoekschrift kan de voorzitter van de Raad of het door hem aangewezen raadslid ambtshalve onderzoeken of het beroep doelloos is, kennelijk niet-ontvankelijk is of dat de Raad kennelijk onbevoegd is.

De vaststellingen van de Raad worden door de griffier overgemaakt aan de verzoeker.

§ 2. De verzoeker beschikt over een vervaltermijn van vijftien dagen die ingaat de dag na de betekening, vermeld in paragraaf 1, tweede lid, om een verantwoordingsnota in te dienen. Die verantwoordingsnota is beperkt tot de in paragraaf 1 aangehaalde vaststellingen.

§ 3. De Raad kan beslissen dat de zaak zonder verdere rechtspleging in beraad wordt genomen.

De Raad doet onmiddellijk uitspraak over de kennelijke niet-ontvankelijkheid van het beroep, zijn kennelijke onbevoegdheid of het doelloos zijn van het beroep.

Besluit de Raad niet dat het beroep kennelijk niet-ontvankelijk of doelloos is of dat hij kennelijk onbevoegd is, dan wordt de procedure overeenkomstig de navolgende artikelen voortgezet.”

Het toepasselijke artikel 11, tweede lid, 7°, van het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 ‘houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen’, vereist dat het verzoekschrift een omschrijving bevat van a) de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, en b) de wijze waarop de regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van verzoeker geschonden worden.

9. Uit de gegevens van het dossier waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat :

- de RvVb met een beschikking van 6 mei 2015 heeft vastgesteld dat het beroep op het eerste gezicht kennelijk niet-ontvankelijk lijkt omdat de in het verzoekschrift vervatte grieven inhoudelijk niet lijken te kunnen worden

beschouwd als een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, zoals vereist door artikel 11, tweede lid, 7° a) en b), van het Procedurebesluit:

- de verzoekers een verantwoordingsnota hebben ingediend waarin zij stellen dat de verwijzing in de voormelde beschikking naar artikel 4.8.14, § 2, VCRO “niet verantwoord” is omdat het met ingang van 1 januari 2015 is opgeheven, dat de beschikking steunt op een “vaststelling ‘op het eerste gezicht’” die niet is gevolgd “door een diepgrondig onderzoek”, dat in het verzoekschrift wordt uiteengezet dat “de gewraakte installatie” zonder vergunning werd opgetrokken door H. Vervaeren die “wel had kunnen wachten tot er op zijn eventuele vraag tot regularisatie zou beslist geworden zijn” en de beschikking “aan die zeer belangrijke beroepsmotivering helemaal voorbij[gaat]”.

10. Het bestreden arrest besluit dat het beroep van de verzoekers kennelijk niet ontvankelijk is op grond van volgende overwegingen:

- het indienen van een verantwoordingsnota als bedoeld in het voormelde artikel 4.8.14 VCRO kan niet gelijkgesteld worden met de door artikel 13 van het voormelde Procedurebesluit geboden regularisatiemogelijkheid die niet voorziet in de mogelijkheid tot het regulariseren van de vereisten in het voormelde artikel 11, tweede lid, 7° a) en b), van het Procedurebesluit;
- de verzoekers laten na om in hun verantwoordingsnota concreet aan te duiden waar en op welke wijze in het verzoekschrift de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur omschreven worden en de RvVb kan geen rekening houden met latere bijstellingen, aanpassingen of uitbreidingen zoals opgenomen in de verantwoordingsnota, wanneer vastgesteld dient te worden dat deze argumentatie reeds had kunnen ingeroepen worden bij het indienen van het verzoekschrift;
- de verzoekers doen in het verzoekschrift enkel een aantal vaststellingen “zonder verwijzing naar een concrete rechtsregel, stedenbouwkundig voorschrift of beginsel van behoorlijk bestuur die door de verwerende partij in de bestreden beslissing geschonden zou zijn geweest, noch naar de wijze waarop de verwerende partij dit zou hebben gedaan” en dit “geldt ook voor de

derde grief in de verantwoordingsnota van de verzoekende partijen, die een herhaling inhoudt van hetgeen in het verzoekschrift wordt opgeworpen, waarbij de Raad nog steeds niet kan vaststellen naar welke onregelmatigheid en/of overtreden rechtsregel de verzoekende partijen zouden verwijzen”;

- de bepalingen van artikel 4.8.14 VCRO zijn wel van toepassing op het verzoekschrift dat op 24 december 2014 werd ingediend en de “grief dat er blijkbaar geen grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de ontvankelijkheid van het beroep, is een loutere bewering die niet gegrond is en bovendien op geen enkele wijze wordt gestaafd”.

11. Door aldus te beslissen schendt het bestreden arrest niet het voormelde artikel 4.8.14, § 1, VCRO.

Het bestreden arrest bevat evenmin een tegenstrijdige motivering vermits het beroep van de verzoekers met de voormelde overwegingen niet ongegrond maar kennelijk niet-ontvankelijk wordt verklaard.

12. Het enig middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig april 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust